

Mọi biến đổi chuyên tình Lòng Ngọt thời đi.

Lời Thoát

Nguyễn Thị Hoàng (K3/72)

Nhà cửa Lòng Ngọt nằm cạnh bờ kênh nhỏ có dòng nước chảy lòng lách giã lòng thành phố. Hai bờ kênh nối liền bằng một cầu vồng bắc ngang là phố nhỏ giao thông giữa hai quận cửa thành phố Sài Gòn.

Bên này cầu vồng là một quần thể nhà cửa thành phố và bên kia là một quần thể thành tuy cách nhau một con kênh nhỏ đen, nhưng nét sinh hoạt cửa ngõ dân khác xa. Một bên là những cao ốc nhô lên, những ngôi biệt thự nguy nga, phố xá rộng rãi, ngói đỏ, xe đạp đều, sinh hoạt sầm uất. Bên kia là những túp nhà chhut tít tăm thắp đèn trong cuộc sống nghèo nàn trơ trọi cửa ngõ dân lao động lam lũ.

Nhà cửa Lòng Ngọt, ngôi biệt thự nhô lên cạnh bờ kênh nhìn ra hàng xóm nghèo bên kia dòng kênh. Lòng Ngọt có nét đẹp vẻ đẹp của người con gái xinh đẹp, duyên dáng, nhu mì, khéo léo. Khuôn mặt trái xoan, trơ trọi nét u buồn của một tâm hồn luôn luôn sâu chìm đau khổ. Khác với tôi, cô gái đẹp bằng sông Cửu Long sinh ra, lớn lên trong gia đình đạo giáo có truyền thống hiếu học. Các anh chị đều được qua những trường lớp quê nhà. Tôi là con út của cha mẹ nghèo chỉ học đến lớp, nên khi qua học tập trung học, tôi được lên Sài Gòn tiếp tục con đường học vấn.

Trước năm 1975, tôi và Lòng Ngọt là sinh viên trường Nữ. Tuy cùng trường, nhưng tôi và Lòng Ngọt chưa hề quen nhau. Sau tháng 4/1975, sinh viên trường Nữ bắt buộc phải chuyển qua Kinh Tế học Sĩ Phạm. Không hẹn nhau, tôi và Lòng Ngọt lại được chuyển qua cùng lớp cùng trường Sĩ Phạm dưới thời đó rất dễ dàng thân nhau bởi tính tình, lối sống, những suy nghĩ, tại Sài Gòn, tôi tự ký túc xá nhà trường trên tầng 2, qua khung cửa sổ nhìn xuống con đường phía trước có hàng me xanh rợp bóng. Tôi và Lòng Ngọt thường chia tay nhau mỗi lúc tan trường trên cổng trường rồi lá me thoáng mát. Có lần tôi cũng xinh đẹp, duyên dáng đẹp nhưng nên trường được bạn bè khen, và cũng có những bạn tự ý thêm thu nhập nên ganh tị. Còn Lòng Ngọt thì luôn nhắc “đi phố khúc” mỗi lần tạm chia tay trên đường về nhà đưa nhà thơ: - Khê Thuyền này, mình hy vọng bạn sau này là chủ đầu cửa tiệm. Bạn cửa tiệm xinh đẹp mang một vẻ đẹp, tôi chỉ lo lo tên nào đó cuộc đời đi thì thật đáng tiếc cho ông anh “v” của mình.

Còn tôi, tôi thường yêu con nhà: - Đừng nói tôi phàn! lo học hành đi đừng có ồn ào ba chuyển làm chuyện chúng nó nghe được là em mới chịu không nói với chúng đâu.

Con nhà vốn không tha, chỉ nói nhai: - Chuyện gì. Tôi muốn xí phần trường được làm em chuyển,

Lời Thoát

Tác Giả: K3 Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Ba, 29 Tháng 11 Năm 2011 19:14

ch& không thì...m& y cái đuôi bám sát h&ng ngày bê m&t.

L&ng Ng&c&

Nh& m&t ph&n &ng t& nhiên, nh&ng l&n nh& th& L&ng Ng&c& l&i l&i c& nhìn phía sau, khi&n tôi cũng quay nhìn l&i đ& lúc nào cũng phát hi&n m&y “cái đuôi” lù lù đang bám sát r&t & là đáng ghét. Anh chàng nào cũng th& m&t m&i c& th&n ra r&i th&m th&t c&&i toe toét. Tôi ho&ng s& b&&c mau vào con đ&&ng nh& đ&n vào ký túc xá. L&ng Ng&c& thì s&&ng sùng l&m l&i b&&c nhanh đ&&i hàng me xanh r&p bóng nh& m&t tr&n ch&y b&i nh&ng gi&ng nói, ti&ng c&&i quá ác đ&i theo sau l&ng. Đầu ph&i ch& bấy gi&, nh&ng cái đuôi &y tôi đã nhìn th&y và r&t ho&ng s& khi còn ng&i đ&&i mái tr&&ng T&ng Ph&&c Hi&p Vĩnh Long. Ho&ng s& trong m&t chút h&nh đ&n nào đó & l&a tu&i m&&i sáu m&&i b&y th&&ng đ&&c b&n bè th&&ng t&ng cho là hoa khôi t&nh l&, nh&t là m&i l&n chúng ch&p hình th&&ng c& b&t tôi ph&i đ&ng chung đ& chúng có đ&&c nh&ng t&m hình th&t đ&p đem khoe v&i b&n bè. Ho&c ác h&n n&a đ& chúng đem hình tôi gi&i thi&u các ông anh trai, không anh ru&t, thì anh bà con, anh k&t nghĩa...Nh& th&, tôi có đ&&c nh&ng t&m hình k& ni&m c&a l&a tu&i ô mai.

Th&i &y, đ&i s&ng c&a b&n sinh viên xa nhà & tr& ký túc xá nh& chúng tôi th&t thi&u th&n nhi&u th&. Thêm ă&, ho&c &&c ao m&t món gì cho cá nhân là ph&i kh&c ph&c. C& m&i cu&i tu&n L&ng Ng&c& th&&ng đ&a tôi v& nhà đ& đ&&c gia đình b&n đ&i nh&ng b&a ă& no nê ngon mi&ng. Tôi là dân mi&n sông n&&c H&u giang l&i tr& nên ghi&n các món ă& đ&t B&c, mà món tôi thích kh&u nh&t là món &c n&u bún, nên r&t đ&&c m& n&ng cho ă& th&&ng xuyên. L&ng Ng&c& thì c& khuy&n

Lời Thoát

Tác Giả: K3 Nguyên Thß Hoßng
Thứ Ba, 29 Tháng 11 Năm 2011 19:14

khích tôi tiếp tục làm tiếp theo lời nguyền Bí quyết sẽ mở thành cánh cửa của nó. Tôi không phải đi, cũng không chấp nhận đi u mà bản thân nói đùa. Còn mặt Lòng Ngực luôn khen tôi tốt na, hiên thục, con gái sống xa nhà như tôi luôn giữ đức hạnh nết nết gia phong.

Những lời khen tặng và sự quý mến của gia đình bạn, tôi cảm thấy ấm lòng và an tâm trong đời sống sinh viên. Từng ngày tôi càng cảm thấy gắn gũi gia đình bạn, và càng yêu thương những người mà chúng ta bạn. Bà thơ hiện rõ nét đức tính

nhân ái đôn hậu, sẵn đem đang chầu đấng tôn
cùng. Sự tu cầu đấng bà dành trổn tình thương đấng
vun xới hồn phúc gia đình cho chầu con.
Nhưng đi u đáng khâm phục hơn hết là sự nhún nhường
của cha mẹ. Lòng Ngục trong cuộc
sống chung với một người đàn bà trẻ hơn trong gia đình mà cha
lớn nào tôi
nghe mẹ lòng Ngục than thở hơn trách móc thì
lạ với ai. Ngôi trường Sĩ Phàm thời đó chúng
tôi theo học từ lúc cùng một trường với ngôi Thánh Đấng
nhỏ, có Dòng Nữ Tu Tục Nữ Hiên trông
uy nghi, trầm lặng. Hai cánh cửa chính ngôi Thánh Đấng
bóng sáng màu thẫm đen lẫm lẫm trông
nghiêm nhứt trường thì đóng kín. Mọi người đi ngang qua ngôi Thánh Đấng
tôi luôn liên tưởng
bên trong là cửa mở thông giữa huyệnn bí và linh thiêng
trường Sĩ Cao mà theo trí óc thời
ngây của
tôi luôn choáng ngợp sự tôn kính thiêng liêng đầy sự hãi.

Đôi vế i Lẽng Ngực không như tôi mới khi ngang qua ngôi Thánh Đền. Nàng thích thú nhìn ngắm ngôi Thánh Đền và các vế n tu áo đen như nhìn ngắm một hoạt cảnh tuy t vế i đ y ng ng m đ th nh tho ng nàng l i th l ni m m c:

- Nhịp ngẹn nôi ngang qua ngôi Thánh Đường lòng tôi cảm thấy thanh thản, nhịp nhàng và thảnh thơi bình yên. Tôi nghĩ mãi đây tôi mong sao mình được là con chiên của Chúa, được sao được trở thành một người có đức tin và lòng tin vững chắc để dâng hiến cho Chúa, cho tha nhân. Tôi thấy thèm khát một tình yêu. Tình yêu Thiên Chúa. Tình yêu tha nhân. Tình yêu gia đình mình. Nếu ý chí được thành thì cuộc sống này mới có ý nghĩa hơn Kêu Thét ư!

Ngôi Thánh Đấng

- Chỗ a chi đã chán đời rồi thì chỗ b trách nhiệm. Trách nhiệm làm vợ, làm mẹ. Mình thì nghĩ khác hẳn Long Ngọc. Con Ngọc rồi đẻ ra, lên lên ai cũng phải hoàn thành trách nhiệm làm người và trẻ con mới Thành Công. Không ai có quyền chối bỏ sự sống ích kỷ. - Theo hoàn cảnh và niềm tin của chính mình người, nhưng mình đang cảm thấy bị đánh mất niềm tin nơi chính mình

bà đi sống gia đình mình và nơi ngòi thân của mình.

Như suy tư cõi lòng Làng Ngoc đôi lúc như uất nghẹn bằng những tiếng thở dài. Trong bất chợt có hôm Làng Ngoc né tránh tôi sau giờ tan học, mặt ngời đã ra vẻ, sẵn sàng vờ vờ, nằng nặc tìm đến ngòi mặt mình để gặp gỡ và cuộc trò chuyện bất chợt ngừng lại. Cho đến lúc tôi cần gác trở tôi nhìn thấy bạn và chợt đến thì Làng Ngoc vội lau nhanh khuôn mặt khi ái ngại nhìn mặt. Có những giờ nghe giờ lao động giờ học giờ tiếp, hoặc những chi u râm mát tôi và Làng Ngoc thì ngồi trên con đường dọc theo bờ kênh...và những khi có chuyện bên nhau, nằng nặc than vãn nơi bất hạnh của gia đình mình. Làng Ngoc kể... Khê Thuy biết không? Gia đình ông bà Nội mình trước đây ở trên một làng quê miền Bắc là một địa chủ giàu có, thế là khét tiếng nhất vùng. Bà của mình là một người nam giới là con trai đến nên đến ông bà Nội cũng chi u rất nhiều. Lên lên, Bà đi cùng mình đến vài năm, sinh ông anh cả và bà chị cả của mình nhé Khê Thuy biết đó. Cho đến khi mẹ đang mang thai mình gần ngày sinh, ông bà sinh lòng yêu thương mẹ cô bé gái 13 tuổi, con của mẹ tá đi đến ông bà Nội trong làng, và quyết tâm cho bằng đến cô bé 13 xinh đẹp này đem về làm vợ thôi. Sợ giàu có và thế là cả địa chủ cả ông bà Nội thì ỷ y muốn gì là làm nên vì chi u cho đến cô bé 13 làm vợ bé của bà không có gì là khó khăn, mẹ của cô bé ỷ y và gia đình ngời tá đi đến không mấy bằng lòng chấp nhận, nhưng đành phải cúi đầu buông xuôi. Chính mẹ mình đang lúc bằng mang đến của mình là phải ép lòng mang trở về rồi về đi học và bé cho bà. Nghĩ tưng cay đắng cho mẹ không dám cãi lại bà và ông bà Nội của mình. Đám cưới ỷ y tưng bằng ba ngày đêm rất hoang phí và cũng không ít là đàm tiếu, phê phán đến ác ý.

Những điều uất hời và đau lòng nhất đến với mẹ là đêm đến tiên - đêm tân hôn của bà và cô bé 13 - bà mình đã bu c mẹ và cô bé 13 ỷ y phải ng chung một giường. Mẹ kể cái đêm hãi hùng ghê rợn ỷ y mẹ chỉ còn là một cái xác không hồn, nếm quay trở vào trong vách để nghe và nghe kiêu vờ tuông trở tráo mà bà đang trình diễn với ngời và về cả bà trong đêm tân hôn của hai ngời. Những giây phút trôi qua trong đêm ỷ y mẹ mình quá uất ức đôi lúc muốn bùng lên đập đổ, xóa sạch đi u trái tai gai mắt đến ỷ y nh c, nhưng mẹ lại không dám. Mẹ sợ bà ghê gớm. Mẹ báo mẹ sợ đòn roi, đánh đập, chửi bới. Mẹ sợ tan vỡ cuộc sống gia đình. Mẹ đang nghĩ và yêu thương hai đứa con. Hơn nữa mẹ đang nghĩ đến và báo về bào thai mình đang trong bụng mẹ.

Cứ thế theo ngày tháng mẹ mình phải âm thầm c n rằng cho u đến chấp nhận cuộc sống chung nhà, chung chồng, chung giường để rồi kể đó cho đến ngày hôm nay cả ba ngời có một đàn con mẹ ỷ tám đứa mà tu ỷ tác xạ p xạ li n k nhau. Khê Thuy có cảm thấy "n nh" cho gia đình mình không nhé! Mình nghĩ rằng trong cuộc sống giàu sang thế là cả gia đình ông bà Nội và bà, thì bà mình thì a kh nằng lập thêm phòng hai, phòng ba... một nơi nào đó để do h ng th khoái lạc...v ỷ những ngời đàn bà khác, hà c gì bà cũng ng b c m và bà về lập phải sống trong cuộc sống chật g ỷ chung chung gi a ba ngời trên một chiếc giường v ỷ nhau như thế. Sau này lên lên, thế cảm thấy uất ức thay cho mẹ, thế ng xót mẹ đã chịu bất hạnh trong hạnh phúc đến đến mình càng h n và càng xa rời mình.

Năm 1954, Đất Nước chia đôi hai miền Nam Bắc và lúc mình tròn ba tuổi. Bà đến toàn bộ gia đình di c vào Nam. Ông Bà Nội thì c cả c ỷ, nên ở lại ngoài Bắc và sau đó, năm 1956 bà gi t chợt t c t ỷ trong đất đến u t đến cả c ng hào th ỷ y quê. Nh tài s n, b c vàng mang theo vào Nam, b m và di mình t o đến nên c ng ỷ nhà của nguy nga nh hôm nay mà Khê Thuy đã nhìn thấy. Đến bên ngoài nhìn vào, ai cũng nh n rằng gia đình mình thuộc hàng trung

lưu giàu sang và sống trong hạnh phúc. Nhưng khi thời điểm với mình cũng gia đình cũng khác nào như một ngôi nhà mà hoang lạnh. Tôi cảm thấy bất hạnh đã được sinh ra, lớn lên, được sống trong một nhà như thế. Cho đến bây giờ bố mẹ và dì đã có đến mười tám đứa con tuổitác trùng nhau, kén nhau, lúc đã không còn nhớ hết tên và tuổi của từng đứa con của mình thì vì cớ gì gửi thân một đứa con để tìm hiểu, họ đang đến và duy đủ họ như không có.

Ngoài trừ ông anh cả, bà chị và tôi...là con của mẹ đã trưởng thành, có sự hiểu biết, đã có thể giúp ích bố mẹ các công việc hàng ngày trong nhà...còn tôi chỉ là một lũ em lo chơi ngỗ ngáo nghịch ngợm, chuyên giành ăn, thích đánh lộn, luôn chơi bời tưng tịu, thậm chí như công việc, chia phe phái, không ai như ai, phân biệt đối xử con bà lớn bà nhỏ...tổ cho quang cảnh gia đình mình luôn ồn ào, bát nháo, không khí căng thẳng ngột ngạt, và thời điểm tôi sáng sớm cho đến nửa đêm.

Thời gian đâu vào đâu làm việc hai cho bố, dì mình từ ra về, kiêng nể, biết kính trên nhường dưới, biết ép mình để sống hàng ngày đến của mẹ, biết nghe như người chỉ bảo của mẹ. Như thế mà cũng an ủi được phần nào, và không khí trong gia đình có đôi chút êm ấm, hạnh phúc. Cho đến lúc dì mình sinh cho bố đứa con thứ hai, thì ba...dì càng lúc càng trở nên nổi nà như đóa hoa đang nở rộ, cũng là lúc dì bắt đầu lên tiếng, lên tiếng nói mà quy định trong gia đình, chỉ phải mẹ sinh hoạt trong nhà theo ý của dì, đến thời điểm dì như muốn áp đặt mình vào hàng thứ yếu, chỉ biết phục tùng và chịu lời. Tôi nghĩ mẹ, mẹ không phải thế, nhưng vì không muốn thua hiếp chồng nên. Thế mà mẹ lại luôn cam lòng như những chiếc chũm chũe, không một lời than trách, không một gan ghét để kể, luôn như những người thi thoảng để lại khí trong gia đình. Mẹ luôn vui sống lo cho các con của mình. Nhưng bản tính của dì càng lúc càng ngỗ ngợc, thích gây hấn từng công việc như để cho lớn áp đặt. Vì thế, trong gia đình thậm chí xảy ra những cãi vã đôi co, có lúc từng bên cạnh những hoạt động tranh giành miếng ăn, thậm chí thậm chí ồn ào bát nháo, đánh lộn, chửi thề, ăn nói một dãy con của dì luôn lên áp đặt con của mẹ. Khê Thế này thế này không? Gia đình mình cũng khác gì một đứa con cưng trong gian.

Bố thì càng cay nghiệt và để đoán hèn. Bản tính để đoán là tôi sống của bố. Nhưng lúc vắng mặt bố thì gia đình mình ồn ào như một cái chợ cá. Khi bố về đến nhà là mọi người im phăng phắc, ai lo việc nhà hay tìm cách tránh né, xa lánh bố. Ai ai cũng sợ bố, chùng dăm gần bố. Giữa bố mình và đàn con không có sự thông cảm, ít khi gửi và hiểu biết. Mẹ và dì vắng mặt thì bố bố mẹ mẹ chỉ có một cách để mà sống tự nhiên và thoải mái. Thế mà mẹ cũng như dì lại có được bản tính buông xuôi chấp nhận, cúi đầu như những chiếc rơm rạ quy phục của bố như một an bài. Ngày trước còn ngoài Bắc, bố là một công chức của một Bộ. Công việc làm của bố cho cơ quan chỉ là hình thức tô vẽ cuộc đời bố thêm hàng hoa, tổ chút danh vọng bản thân. Chỉ thời điểm đến nơi ở của bố như giết mổ rồi rớt trong bể chứa đầu đáng giá gì đối với một gia đình đi đến chỗ kết sù khét tiếng.

Đến khi vào Nam, bố bố đến gia viên vào quân ngũ để đưa tôi ba mẹ tôi. Bố không phải xông pha trận mạc đánh giặc góp phần vào quê hương, không phải di chuyển từ nơi này đến nơi khác mà lại được an toàn nghỉ ngơi và trong mát hàng tháng ân huệ ban phát như áp phe, lo lót. Ngoài đến hàng công chức, bố mình còn ở trong nhóm chuyên khai thác gỗ ở các khu rừng Bình Long Phước Long, Quảng Đức, Banmethuot, để có nguồn tiền cung cấp cho một gia đình đông người không ai ăn nên làm ra như gia đình mình. Chuyên khai thác lâm sản bắt hợp pháp nghe nói đời quí mô của nhóm người làm ăn bắt chính trong đó có bố mình kéo dài từ năm này đến năm khác mà không bị phá vỡ làm thất bại tài nguyên đất nước. Không đáng gì đó, bố dùng

Ngoài lũ con đông lúc nhúc tại nhà với hai bà và “mẹ nết” mẹ năm mẹ ngọ sinh cho bà mẹ tía, bà mình là người có tiền lại có sở đào hoa với nhiều phụ nữ bên ngoài, nên con rể con rể của bà cũng dăm bảy đứa. Người này người khác, khiến cho vài gia đình phải tan nát hạnh phúc. Thế nhỡ họ có nhỡ phụ nữ trẻ, xinh đẹp bà con đến đến nhà mình đòi gả phải gả quy tước vì có công dưỡng nuôi con học “tính toán chuyện tình” sao cho sòng phẳng giữa hai người. Mẹ mình và dì không dám thái độ ghen tuông, họ nên bà vì bà luôn được đoán đoán, nên đành đoán lòng phải chấp nhận hi vọng trẻ ngầu buồn đó để được yên thân lo cho bảy con.

Khi v́a đ́ l_n, có trí khôn suy nghĩ, t́ c_m th_y h_n b_ vô cùng Khê Th_y , nh_ ng ch_ ng bi_t làm sao h_n trong c_ ng v_ làm con. Mình luôn xa lánh b_. Mình không dám g_n bên b_ đ_ chuy_n trò, tâm s_, gi_i bày, h_i han. Chính b_ đã làm hoen _ tâm h_n trong tr_ ng c_ a m_t đ_ a con gái v́a l_n và đã đánh m_t ni_m tin trong cu_c đ_i mình. Nhìn b_, ho_c _ nh_ ng ng_ _ i đàn ông khác, t_ không còn m_t ng_ _ ng m_ nào v_ đ_ o đ_c, v_ l_i s_ ng thánh thi_n c_ a h_. Hi_u bi_t, suy nghĩ đ_ t_ tìm m_t h_ _ ng đi, m_t l_i thoát trong âm th_m l_ ng l_ b_ i đ_ o làm con sao cho vuông tròn đ_ kh_ i mang ti_ ng b_t hi_u.

Từ lúc vợ ngấm tởm, cảnh gia đình mình càng lúc càng hỗn loạn đến thế thảm ghê! Hai đàn con đông đảo ở cửa mẹ và dì. Nhất là vợ nỡ sinh kẻ trong thời gian vợ ngấm tởm và đợt nọ kia không còn chi tiền tranh, ngấm tởm dân đang phải khi nào khi cần chi tiền trong đời sống khó khăn cửa thời bao cấp. Thời gian này, mẹ mình trở thành cột trụ gia đình, đôi no bữa trong đôi tay quán xuyến mẹ. Mẹ lần xé ra ngoài với tất cả sự khôn ngoan, lanh lẹ, với sự chu đáo đến nỗi bất, mẹ tất bật buồn chán trên, bán chớ đồ đạc bất cứ món hàng nào cho dù nhà nọ kia nghiêm cấm mẹ không được. Ông anh cả cửa mẹ nghe thấy vì chớ đồ đạc không lâu được. Bà chớ kẻ cũng phải nghe thấy đi theo mẹ, tiếp tay với mẹ. Đàn con đông đảo ở cửa hai ngấm tởm mẹ đưa đi học, đưa không. Đưa nào thích làm gì thì cứ làm, không ai nghe ai, không ai sai khi nào được ai. Kể chuyện, nể nếp gia đình gần như bất lực. Dì mình thì chớ làm nên tích sự gì, suốt ngày ở nhà trông nom nhà cửa, ăn ngủ, học đi thu góp tiền cho vay lãi, cái nghề mà bà mình đã làm trước đó và còn tiếp tục sau đó. Ở tuổi học xuân dì càng xinh xắn, duyên dáng, da dẻ trắng hồng mẹ nể mẹ, luôn thích phớt lờ son tô điểm ngày mẹ trở ra. Dì chớ có chút ưu tú gì trước cửa gia đình đông ngấm tởm, làm mẹ ăn cũng như sự vợ ngấm tởm trong gia đình.

Khê Thợ y à, tui thối ng ười c ao b ền là ch ị d ầu c ủa m ình sau này, vì ông anh c ủa m ình đã l ớn tu ổi v ẫn còn long bong, ch ị a ch ị u l ầy v ề. Nh ững r ời m ình l ời th ết v ề ng ười cho ông anh c ủa m ình. B ởi đi tù c ủa t ội o, anh ị y không vi ệc làm, d ể th ợ d ể th ợ, đành ki ếm thuê xe xích lô đi rong kh ắp n ội ch ị khách. Hôm nào thích thì đi làm, làm đ ể có làm, hôm nào không thích anh ị y ng ười vui su ốt ngày ho ặc l ầy Honda làm tài x ỉ ch ị đi đi thu góp ti ền cho vay. Có hôm hai ng ười đi v ề ị nhau t ối sáng đ ến t ội m ười v ề đ ến nhà. Con cái, nhà c ủa, c ơm n ướng không ai trông nom. N ăm l ăm Khê Thợ y ị ! Đi ều đáng chú ý sau đó là ông anh và dì m ình càng lúc càng thân m ết v ề nh ững

c&# ch&# l&# l&#i, l&# b&# ch, khi&# n mình càng c&# m th&# y b&# t m&#n. Nh&# ng năm &# đ&# i h&# c tôi là ng&# i b&# n duy nh&# t đ&# L&# ng Ng&# c tâm s&# chuy&# n gia đình v&# i m&# t n&# i đau ray r&# t không lúc nào nguôi. Chúng tôi trong l&# a tu&# i c&# a nh&# ng cô gái đôi m&# i m&# ng m&# yêu đ&# i, th&# nh&# ng L&# ng Ng&# c luôn tr&# m t&# ít có n&# c&# i trên môi và ch&# a h&# nghe b&# n nói đ&# n chuy&# n t&# ng lai, chuy&# n tình yêu ho&# c nh&# ng đam mê v&# t ch&# t cho b&# n thân. Th&# m thoát nh&# ng năm trên gi&# ng đ&# ng đ&# i h&# c k&# t thúc, L&# ng Ng&# c t&# t nghi&# p h&# ng t&# i &# u nên đ&# c h&# c b&# ng đi Pháp t&# p t&# c đèn sách. L&# ng Ng&# c vô cùng m&# ng r&#. Ph&# n tôi t&# t nghi&# p h&# ng bình, không may m&# n nh&# b&# n mình, đ&# ch&# p nh&# n cu&# c đ&# i trong ngh&# đ&# y h&# c theo truy&# n th&# ng gia đình. Khi đ&# c bi&# t mình s&# p đi xa, L&# ng Ng&# c m&# ng vui nói rõ n&# i lòng: - Khê Th&# y bi&# t không? Chuy&# n du h&# c n&# c ngoài đ&# n v&# i t&# nh&# v&# đ&# c chi&# c phao gi&# i thoát n&# i tr&# m luân cu&# c đ&# i m&# i ng&# i mà mình đang c&# m th&# y b&# t l&# c. Lúc nào t&# cũng mu&# n r&# i xa kh&# i gia đình đ&# tìm s&# an bình cho tâm h&# n và may ra còn có c&# h&# i đ&# t ni&# m mong &# c. Tôi khuyên b&# n: - Ch&# quá bi quan. Tr&# c ni&# m vui đ&# t đ&# c, mình chúc m&# ng L&# ng Ng&# c. Ch&# u khó c&# g&# ng đi vài năm đèn sách r&# i tr&# v&# đ&# có đ&# c m&# t t&# ng lai r&# c r&# trong m&# t gia đình h&# nh phúc. - Không là nh&# th&# Khê Th&# y &#. T&# ng lai c&# a t&# đầu h&# n là l&# y ch&# ng, sinh con n&# i đ&# i tông đ&# ng, làm th&# t nhi&# u ti&# n, s&# ng h&# nh phúc giàu sang. Mình ch&# c&# u xin sao gia đình mình có cu&# c s&# ng nhân hòa, n&# n&# p, m&# i ng&# i hi&# u đ&# c giá tr&# nh&# n ph&# m c&# a chính mình và c&# a ng&# i khác. Trong gia đình b&#, m&#, dì, anh, ch&#, các em c&# a mình, t&# ch&# mu&# n nghĩ r&# ng ph&# i có l&# i s&# ng g&# ng m&# u, đ&# o đ&# c và t&# tr&# ng đ&# nh&# ng ng&# i k&# t&# p noi theo. Hãy t&# nh&# n r&# ng m&# i ng&# i s&# ng cho chính mình và cũng ph&# i s&# ng cho chính ng&# i khác là h&# nh phúc nào b&# ng. Chính gia đình mình đã đánh m&# t ni&# m tin &# y c&# a mình, đã làm hoen &# tâm h&# n trong tr&# ng c&# a cô gái m&# i l&# n c&# a mình. Khê Th&# y bi&# t không? Câu chuy&# n đ&# i b&# i n&# u nói ra, mình c&# m th&# y h&# t s&# c ng&# ng ngừng, nh&# ng tr&# c khi ra đi, mình mu&# n k&# cho b&# n nghe. T&# luôn ao &# c Khê Th&# y là ch&# đầu c&# a t&#, vì t&# r&# t yêu kính ông anh c&# c&# a mình. Th&# nh&# ng vào nh&# ng ngày thi ra tr&# ng v&# a r&# i, vào bu&# i sáng khi v&# a đ&# n tr&# ng, t&# đ&# quên bài ti&# u lu&# n &# nhà, v&# i quay tr&# v&# l&# y. Lúc v&# đ&# n nhà, khi đi ngang phòng ng&# c&# a b&# m&#, đ&# t nhiên t&# nghe nh&# ng ti&# ng đ&# ng l&# và nh&# ng câu nói r&# m r&#, di&# u c&# t bên trong. Tò mò t&# nhìn qua khe c&# a đ&# r&# i ph&# i nhìn th&# y m&# t c&# nh t&# ng h&# t s&# c b&# n th&# u, d&# m đ&# ng, lo&# n luân. Ông anh c&# và dì c&# a mình đang tr&# n tru&# ng qu&# n l&# y nhau h&# i h&# c làm tình trên gi&# ng. Tr&# c c&# nh t&# ng h&# t s&# c k&# đ&# quá g&# y, t&# không còn tin vào đôi m&# t mình và c&# ng&# r&# ng s&# th&# t không h&# n là nh&# th&#.

B&# đi h&# c t&# p c&# i t&# o, v&# y mà dì &# nhà v&# n s&# ng m&# n m&# n vô t&#, ông anh c&# vô công r&# i ngh&# bên c&# nh đàn em lúc nhúc tranh ăn, n&# nh h&#, l&# i nh&# c, đánh l&# n, ch&# i b&# i, ho&# c thích v&# ng nhà đôi ba hôm đi b&# i đ&# i. T&# nghĩ r&# ng gi&# a dì và anh mình cũng có th&# đã có nh&# ng l&# n v&# “chuy&# n &# y” vì th&# i gian sau này hai ng&# i đã có tình ý thân m&# t v&# i nhau. Lúc &# nhà ho&# c nh&# ng lúc ch&# nhau trên xe Honda đi thu n&# vay. T&# i sao hai ng&# i thân yêu c&# a mình l&# i có nh&# ng hành đ&# ng khó th&# ch&# p nh&# n nh&# th&#! Nói làm sao! k&# t t&# i ai? ho&# c mu&# n bệnh v&# c, ho&# c mu&# n bào ch&# a tr&# c th&# m tr&# ng gia đình r&# i ren nh&# gia đình c&# a mình nh&# th&# nào đây, mà gia đình là n&# n t&# ng c&# a xã h&# i! Tâm h&# n t&# tr&# nên bằng ho&# i kh&# ng khi&# p Khê Th&# y &# i! B&# n là ng&# i duy nh&# t hi&# u mình, t&# hi&# u. B&# n chính là ng&# i l&# y đi n&# i bu&# n c&# a mình trong su&# t th&# i gian bên nhau. Khê Th&# y &# i! hãy hi&# u cho mình.

M&# y ngày sau đó, t&# c&# m th&# y nh&# m t&# m, quy&# t tránh m&# t dì, tránh m&# t anh mình. Chính mình l&# i c&# m th&# y quá ng&# ng ngừng khi nhìn m&# t h&#, ho&# c nói chuy&# n v&# i h&#, nh&# ng sao h&# v&# n bình th&# ng nh&# không có gì x&# y ra. S&# ng trong gia đình mà c&# lánh m&# t nhau gi&# a ng&# i thân

vì i ngườ i thân thì không có đi u gì đau kh cho b n. Tr c đây t đã th ng lánh m t b , chán c nh đàn em không mu n đ n g n. Mình đâu dám nói chuy n x y ra gi a ông anh, bà di cho m bi t. Đau đ n, nh c nh i n i lòng vô cùng. M bi t nh t đ nh m s kh s t t cùng. Cô đ n, bu n chán ghê g m! T ch duy nh t còn m . M là ánh đu c soi đ ng, là ni m vui, là l s ng c a mình. Tr n đ i m kiên tâm ch u đ ng lo cho ch ng cho con không m t l i th than. M nh n t t c thi t thời trên cõi đ i này. M ch ng có m t ngày vui cho riêng m , Đ i s ng h nh phúc v ch ng c a m b o ép trong l i s ng đ c tài k ho c c a b khó ai ch p nh n.

Khê Th y , t yêu th ng m đầu mu n r i m , nh ng đành ch p nh n đi xa, xa lánh c nh gia đình này. Chuy n ra đi, t đã tuy t đ i d u kín, không mu n m t ai hay bi t, ngay c bà ch k , ngo i tr m mình. B t k ai trong gia đình đ u có th phá h ng chuy n du h c c a t , vì b n tính ganh t , ghen ghét, ích k , h n thua, so đo... Khê Th y hi u đi u đó ch ?

Tr c th c tr ng bu n và chán c nh gia đình c a b n nh th , s may m n xu t ngo i du h c là m t l i thoát cho L ng Ng c đ không còn s l a ch n, m t c may nào khác. Tôi hi u th . Tôi m ng cho b n. Nh ng ngày cu i còn l i t i quê nhà, tôi và L ng Ng c luôn qu n quít bên nhau không r i m t b c. Chúng tôi an i, góp ý, ch đ n. M i s mua s m, chu n b cho chuy n đi c a b n, đ u đ c đi n ra trong phòng tr c a tôi ký túc xá nhà tr ng trong s lo l ng chăm sóc t n tình c a ng òi m thân yêu. Ngày lên máy bay r i quê h ng L ng Ng c may m n có thêm hai ngườ i b n gái cũng cùng chuy n đi du h c nên nàg cũng b t đi n i bu n cô đ n trên su t ch ng đ ng và n i x ng i. Thân nhân, b n bè c a hai ngườ i b n kia ti n đ a đồng đ o v i nh ng n c i r ng r trên môi, nh ng l i chúc t ng n ng nàn. Khung c nh y đã khác h n giây phút t m bi t L ng Ng c n i c u thang máy bay mà ngườ i thân ch duy nh t có tôi và ngườ i m thân yêu c a nàg trong đôi m t đ m l . Trong ba ngườ i ai cũng có m t c m nh n cu c chia tay này đ ng nh không có ngày h i ng . Ngườ i đi mang tâm tr ng nh m t k tr n ch y xa lánh th c t , và ngườ i l i c m th y nh đang ph i m t v i nh vi n ngườ i thân yêu.

Mãi đ n 6 tháng sau, tôi m i đ c th c a L ng Ng c t Pháp g i v . Lá th ng n ng n v i nh ng l i thăm h i chân tình, đ ng th i nàg cho bi t v i c ăn , h c hành đ c di n ti n t t đ p không x y ra đi u gì tr ng i khó khăn. Th i gian đi qua, c vài tháng, tôi và L ng Ng c l i có th cho nhau ch c t thăm h i nhau nh ng th ng tình gi a b n bè. Tuy t nhiên nàg không nói đ n ho c h i han chuy n gia đình, cha m , anh ch em i quê nhà. Có l L ng Ng c nh c quên đi n i ám nh đã đánh m t ni m tin c a l a tu i v a tr ng thành. Tôi chúc m ng và luôn khuy n khích L ng Ng c ph n đ u trên đ ng h c v n. L ng Ng c h a làm tròn trách nhi m đ m nàg vui lòng và th c hi n hoài bão c a mình đ cu c s ng có ý nghĩa mà trong đ i nàg v n h ng m c .

Hoài bão y đã sinh sôi n y n t lúc còn i gi ng đ ng đ i h c t i quê nhà, nh ng lúc tôi và L ng Ng c ngày tr c m i l n ngang qua ngôi Thánh Đ ng c kính có dòng tu T n Hi n nàg đã t ng ng ng m c ao. Gi đây, n i c mu n l n lao, cao đ p y đ c L ng Ng c gi i bày trong m t lá th dài tôi v a nh n đ c.

Paris, ngày..... Khê Th y, b n th ng m n c a mình,

Đã qua nh ng lá th trao đ i

nhau trong h n hai năm qua, t v n ch a tâm s v i Khê Th y n i c mu n riêng cho b n thân ngoài v n đ đèn sách. Tr c đây khi còn i quê nhà, lúc đ c tin xu t ngo i du h c, t c luôn nghĩ r ng đ i s ng c a mình n i x ng i s không thoát kh i cô đ n, bu n chán. Nh ng v i ni m tin t phát mà t nghĩ r ng đ ng nh đ ng T i Cao đang quan phòng, thêm s c m nh tinh th n và ngh l c cho t trong cu c s ng i đây.

Ngày m i đ n, t t c đ u xa l nh k ng c ng ch l c gi a r ng sâu, ch ng khác nào nh anh

Món trong rổ ngỏ n đầu tiên ra phố th. T m t đ t n c nghèo đ n m t x s vẫn minh tr i Âu thì m i s đ u ng ngàng là nh th. Nh ng v i ni m tin t ch , t đã ch ng đ dàng nh ng khó khăn, thích nghi k p th i cu c s ng m i ch trong m t th i gian ng n ph n l n cũng là nh s u đ i c a chính ph Pháp đ i v i các du h c sinh

~~~~~ **V n L c Xâm B o**

Nh đã k trong nh ng th tr c cho b n nghe r i đ y, mình c ng trong ký túc xá nhà tr ng, mình cũng đã g p g nh ng du h c sinh Vi t Nam cũ có m i có , nh ng đ i v i mình sao ch a c m th y thích thú g n gửi làm thân v i h . Không hi u sao, t luôn thích cu c s ng tr m l ng trong m t không gian yên t nh có th nói g n nh cô đ n. Th Đô Paris, kinh đô ánh sáng trên qu đ a c u này, c đ o tình yêu, và phong cách ăn ch i muôn màu muôn v , là bi u t ng c a văn minh nhân lo i, Paris huy n di u l ng l y... trong muôn ngàn m i l , h p đ n, nh ng v i mình sao th t l c l ng, b v Khê Th y ! H ng ngày, ngoài gi ng i trên gi ng đ ng, trong phòng thí nghi m...còn l i t ch thích lang thang m t mình trên nh ng kho ng đ ng v ng đ c theo b sông Seine th m ng, ho c thích ng i trên nh ng băng gh đá n mình d i nh ng tàng cây cao r p bóng trong khu v n L c Xâm B o c kính im v ng c nh dòng sông Seine n c trong xanh...ngiên c u tài li u bài v , đ c sách, c u nguy n, suy ni m...và ng m nhìn bao nét đ p th m ng c a vòm tr i Paris đ y thanh s c, c a đ nh tháp Eiffel chót vót cao vút trên n n tr i. Paris muôn ngàn c nh s c h p đ n, cu n hút con ng i trên th gi i. Paris có dòng sông Seine n c trong xanh l ng l u n khúc trong lòng th đô t đ u ngu n ra đ n bi n v i ba m i b y nh p c u n i hai b sông, đ y s c thái khác l . Tr i vào thu cây lá đ i s c vàng r c r trong s ng mù bu i sáng, trong n ng hanh vàng gi a tr a nhè nh làn gió heo may cu n bao lá vàng r i đ y m t n c sông Seine và đêm v Paris lành l nh se da trong r c r muôn ngàn ánh đèn màu l ng l y r c r . Chính đó là m t th m th u đã t o nên m t yên ng cho tâm h n mình.

Là b n thân, Khê Th y đã hi u mình r i đ y ch ! Chuy n du h c trong ch đích ti n thân không ph i đ t o cu c s ng vinh thân phì gia trong ý nghĩa đ t danh v ng cao, đ t s giàu sang cho b n thân và gia đình, mà mình luôn ch có c v ng đ c an n cõi lòng, m t tâm h n thanh t nh, thánh thi n đ luôn mong c u nguy n gia đình mình có đ c cu c s ng trong nhân hòa h nh phúc.

Đ n Paris, mình luôn thích thú đi b và đi r t nhi u nh m i ng i, chính đó là đi u thú v nh t c a ng i dân Paris và cũng c a chính mình. Nh ng lúc r nh r i mình a lang thang th b theo dòng sông Seine y, t đã tìm đ n đ c ngôi Thánh Đ ng Notre Dame de Paris c kính. L n đ u tiên bu c vào ngôi Thánh Đ ng lòng t c m th y an bình, m áp và đ y p ni m t tin. Th là t lúc y m i sáng chúa nh t ho c nh ng ngày l tr ng, l bu c t kh i s đ n Thánh Đ ng tham d thánh l cùng v i giáo dân đ a ph ng trong ni m tôn kính và tin t ng n i Đ ng Quy n Năng T i Cao. Nh ng ngày đ u tiên, qy tr c nhan Thánh Giá Chúa Giêsu Kitô, d i chân Đ c N Đ ng Trinh Maria t ch a bi t làm gì h n trong lúc m i ng i đ c kinh, c t cao l i ca t ng hát tán t ng Thiên Chúa, c hành thánh l thì t đã t suy nghĩ tìm ki m nh ng l i c u nguy n theo ý mình, cho gia đình mình, cho b n thân mình đ dâng lên Chúa, dâng lên M Maria n i c mu n b ng t t c ni m tin. R i ch th i gian trong s thoi thúc trong hoài bão

t& đi g&p cha Chánh X& đ& xin gia nh&p đ&o. Cha Chánh X& bi&t t& là ng&&i Vi&t Nam. Ngàì r&t vui và gi&i thi&u t& v&i m&t fr&re đ& h&&ng đ&n giáo lý. Không lâu, mình ch&u phép R&a T&i đ& tr& nên con cái Chúa. T& đó, mình quy&t tr& nên m&t con Chi&en ngoan đ&o, m&t Kytô h&u thu&n thành đón nh&n đ&ng th&i mang ánh sáng Tin M&ng đ&n nh&ng ng&&i khác.

Trong Chúa, mình c&m nh&n th&c s& m&t an bình h&nh phúc đ& có đ&&c m&t Tình Yêu bao la, thánh thi&n và công chính. Ch& có tình yêu Chúa là duy nh&t đ& yêu cho chính mình, yêu tha nhân, yêu ng&&i thân trong gia đình mình và ngay cho k& thù c&a mình. Th&i gian t&i, t& quy&t đ&nh dâng hi&n tr&n cu&c đ&i mình cho Chúa...dâng l&i kh&n xin nh&p Dòng N& Tu Th&a Sai, h&c t&p, nghiên c&u th&n h&c, h&c h&i v& tu đ&c và t&t c& nh&ng qui lu&t, nh&ng ki&n th&c...và t& b&t t&c đ& b&&c theo Chúa Kitô ph&ng s& Ngàì qua tha nhân, đ& s&ng thân m&t v&i Chúa trong đ&i s&ng thiêng li&ng, trong khi thi hành nh&ng b&n ph&n ân đ&c h&ng ngày noi g&&ng M& Maria, ng&&i M& g&&ng m&u c&a nhân lo&i. T& quy&t đ&nh đ&n thân vào t& ch&c thi&n nguy&n khi đã tr& thành m&t N& Tu Dòng Th&a Sai và khi đã đ&t h&c v& t&t nghi&p. M&c đích hoàn thành là đ& đ&a Chúa đ&n v&i tha nhân và đ&n đ&t tha nhân đ&n v&i Chúa.

Khê Th&y à, h&nh phúc cu&c đ&i c&a mình gói tr&n trong Đ&c Tin n&i Chúa. Có Đ&c Tin đ& đ&&c s& s&ng đ&i đ&i. M&i con ng&&i đang kéo lê cu&c s&ng t&m n&i tr&n th& hôm nay ch& đ& chu&n b& cho cu&c s&ng đ&i sau. Khê Th&y bi&t không? Con ng&&i ch&t không ph&i đã ch&m đ&t. S& ch&t là kh&i s& cho s& s&ng đ&i sau. L&i nói, vi&c làm t&t ho&c x&u hôm nay s& liên k&t, n&i ti&p cho m&t đ&i s&ng mi&n vi&n phúc th&t & n&&c Tr&i, hay kh&n đ&n sa chìm trong u minh tăm t&i & h&a ng&c ch&ng còn đ&i sau. Gia đình mình nh& Khê Th&y đã bi&t, m&i thành viên trong gia đình mình đang đ&m chìm ng&p l&n trong t&i l&i r&i s& ph&i sa chìm h&a ng&c đ&i đ&i. Chính đó là n&i lo nh&c nh&i đau đ&n c&a chính mình. Trong m&i hoàn c&nh th&i gian và không gian t& qu& tr&&c hình t&&ng nhan thánh Chúa, đ&&i chân Đ&c N& Đ&ng Trinh Maria trong Thánh Đ&&ng, ho&c trên nh&ng b&&c chân lang thang bách b&, ho&c & nh&ng lúc yên t&nh n&i thanh v&ng...mình luôn h&&ng lòng c&u nguy&n cho gia đình mình, b& mình, m& mình, d&i mình, ông anh c& c&a mình, ch& mình, và đàn em đông đ&o c&a mình...cho tha nhân, cho k& thù c&a mình, cho nh&ng ng&&i b&t h&nh...đ&t n&&c kh& nghèo...mau thoát kh&i t&i l&i, bi&t ăn năn, th&ng h&i đ& đ&&c c&u r&i và tr& nên ng&&i công chính.

B&n à, t& c&u nguy&n liên l& trong m&t nh&n n&i b&n b&, Khê Th&y có tin nh&ng gì mình nói không? C&u nguy&n là l&&ng th&c b&i đ&&ng tâm linh h&ng ngày c&a t&, giúp t& v&&t ra kh&i tháp ngà ích k&, nh& nhoi, c&m nh&n đ&&c thân ph&n loài th& t&o h&n y&u, m&ng d&n đ&y t&i l&i, xin &n tha th& đ& đ&&c đ&n g&n bên Chúa. C&u nguy&n là thì th&m, nói chuy&n, t& bày tâm s&, hàn huyên v&i Chúa, là đ&i tho&i v&i S& Th&t, vì Chúa là S& Th&t. Mình luôn h&&ng v& nh&ng ng&&i thân yêu trong gia đình đ& c&u nguy&n Chúa tha th& t&i l&i c&a m&i ng&&i, ban cho h& đ&c khôn ngoan, hi&u bi&t đ& có đ&&c cu&c s&ng đ&i đ&i ngày sau. C&u nguy&n là l&i thoát và là h&nh phúc cho con ng&&i hôm nay. Mình đang đ&n thân vì gia đình mình. H&nh phúc cu&c đ&i mình là nh& th&. B&n hãy vui v&i mình nhen...bà ch& dâu h&t c&a mình. Khê Th&y &! T& s& tr& l&i quê nhà thăm m&i ng&&i sau khi mình khoát lên ng&&i chỉ c& áo n& tu.

Th& dài r&i, t& h&n b&n th& sau nhé. L&ng Ng&c.-

Orlando – Mùa T& &n

&& Nguy&n Th&

Hoàng (K3/72

)

Lời Thoát

Tên: K3 Nguyễn Thị Hoàng
Thị trấn Ba, 29 Tháng 11 Năm 2011 19:14
